

שבעת ימים פרק ראשון יומא

יב.

עין משפט
נר מצוה

(א) מגילה כו. ז"ק פב.
 (ב) מגילה כו. ונאזת דר"י
 פרק ל"ה, א מגילה
 טו. ונאזת נג. ק"ח;
 (ד) נשי סוטה ל"א,
 (ה) ונאזת מ"ש פ"א
 ה"א, (ו) ונאזת פ"א
 נר שמעון, (ז) ונאזת
 ט"ג חולין ק"ח. ונאזת
 כ"א, (ח) נש ונאזת נג.
 (ט) שבעות ז', (י) נשא
 ו כ"א, (יא) נ"ל חוץ
 ומפסק, (כ) שמוט לט.

תורה אור השלם

1. כי תבא אל ארץ
 כנען אשר יבין נתן לבם
 לאחזה ונתתה נגע צרעת
 בביית ארץ אֲחֻזְתְּכֶם:
 ויקרא יד לד
 2. לביימן אמר ירד יי
 ישכן לבשח עליו חפץ
 עליו כל היום ובין חפצו
 שכן.
 דברים לג יב
 3. ובא אשר לו הברית
 והדיד לפרץ לאמר כנגע
 נראה לי בפרית:
 ויקרא יד לה

גליון הש"ס

גמ' בבה מנחמין. ע"י
 מנחת דף ע"א מוס'
 ד"ה תחת: שם בצינורא.
 ע"י נסחדין דף ע"ב
 מוס' ד"ה צינורא:

הגהות הב"ח

(א) גמ' הניחא למ"ד
 אצטנו של כ"ג זה הוא
 אצטנו של כהן הדיוט.
 י"ב ע' לעיל מחילת דף
 ו: (ב) רש"י ד"ה הר
 הבית כו' ועזרת שטל
 סולה ו"א אמה כו' הלן
 מדריתת רגלי שטל:

רבינו חננאל

ודחיקן הא דתניא מטמאין
 דכפרים ובהא דתניא אין
 מטמאין ודכריכין. איני הוא
 ירושלים ודכריכין היא
 ואמר רבי יהודה אני לא
 שמעתי אלא בית המקדש
 בלבד. ודייקין מינה הא
 בתו כנסיות ובתי מדרשות
 מטמאין בנגעים. ופרקינן
 אימא א"ר יהודה אני לא
 שמעתי אלא מקום הקודש
 אפילו בתי כנסיות ובתי
 מדרשות בכלל. במאי
 פליגי תנא קמא סבר אינה
 מטמאה אלא אחוזתכם
 ירושלים, כולה אינה
 אחוזה שלא נתחלקה,
 ולפיכך אינה מטמאה
 בנגעים. ור' יהודה סבר
 נתחלקה. כדתיבא מה היה
 בחלקו של יהודה היא הבית
 והלשכות והעזרות ומה
 היה בחלקו של בנימין
 אולם והיכל כו'. ותנא קמא
 כי האי תנא, דתניא אין
 משכירין בתים בירושלים
 לפי שאין שלהם כלומר
 לא נתחלקה ירושלים. ר'
 אלעזר ב"ר צדוק אומר אף
 לא מטוה, לפיכך עזרות
 קדשים קלים בעלי
 אושפיון נוטלין אותם
 ברווח ופני שנטולין מהן
 העזרות ונקבנין שמריקין
 מהן היין לפיכך בהן
 משכירין מיטות לישון בהן
 בה בית דירה מיטמאה ואי לית בה בית דירה לא מיטמאה. ומתקינן לו כהן אחר תחתיו כו'. פשיטא אירע כהן פסול קודם
 תמיד של שחר, הה נתרבה בנגעים ועבר עבודה גדולה ועובר עבודות היום כדקיימא לן כל עבודת יוה"כ
 אינה כשרה (ר"א) [אלא] ככהן גדול. אלא אם אירע בו פסול אחר תמיד השחר, במה נקבע ככהונה גדולה עבודת היום ב'
 כלים הוא ככהן הדיוט נמצאת עבודת יום הכפורים כשרה ככהן הדיוט. אמר רב אדא בר אבהו נקבע ככהונה גדולה (כמו)
 [במה] שחיגי אבנט של כלאים שהוא מותר ככהן גדול והוא אסור לכהן הדיוט. ואמר הניחא למאן דאמר אבנטו של כהן
 גדול כו'. ונדחה ואמר אביי לרבש שמנה ומהפך בצינורא. פי' (א) עצי נורא שנמצא כי נתרבה בנגעים ועבר

דכריכין

שהוא מקום שוקים ומתקבצים שם ממקומות הרבה והיא
 עשויה לכל הצבא להתפלל ואין לה צעלים מיוחדים: **דכריכין**. כל
 צעליו ניכרים והרי הוא כביית השומפין: ואין ירושלים מטמאה
 בנגעים. שאין אחוזה להם. קסבר לא נתחלקה לשבט יהודה ובנימין
 אלא כל השבטים שזין זה: **אני לא**
שמעתי. קסבר נתחלקה לשבטים:
אלא מקום מקדש בלבד. כששקנה
 דוד את גורן מארונה היבסי גבה
 כספרים מכל שבט ושבת כדלמרינן
 בפרק (י) ובשמיטת קדשים [ונחמין קטו]:
במאי קא מיפליגי. ר' יהודה ורבנן:
הר הבית והלשכות והעזרות. זל

המזרחי רומז

הר הבית רומז הר הבית עזרת נשים
 כולה ועזרת ישראל כולה (ט) י"א אמה
 של מקום רגלי דריסת הכהנים
 להלן מרגלי ישראל ושם המזבח
 ממחיל משם ולמערב צדו של
 בנימין אלא ששמוקם מושב המזבח
 יואלה רצועה מחלקו של יהודה
 ונכנסת לקרן מזרחית דרומית:
חופף. כלדס המתחכך ממחמת
 שאינו משיג תאומו לשון מיר (ו) (לא
 יחוף ראשו) (מיר דף ע"ב): **אושפיון**.
 שהיה הארון נתון צחקו: והאי
 סנה. דלקמן סבר לא נתחלקה
 והיינו תנאי: **עורות קדשים**. של
 שלמי חגיגה ושמחה שעולו רגלים
 שזוטין ואוכלין שם: **גולפא**. קנקן
 של חרס: **ומשאא**. עור זהמה
 שהוא שוטט ואוכל צבית צעל הצבית:
לאחווה. גבי נגעים כתיב (ויקרא יד)

אשר אני נתון

לכס לאחווה צבית
 ואחין: **לניס אבות**. משפחות:
אחין כל אחד ואחד. שלל חלקו
 אחות המשפחה לגברים: **כדשנין**
מעיקרא. דלית זיה דירה: **פשיטא**
איירע. ככהן גדול פסול ציוה"כ
 קודם תמיד של שחר מחנכין אותו
 לזה המשמש תחתיו בתמיד של שחר
 שיעשה הוא תמיד של שחר בשמונה
 צגדים ויהא ממוקן לכהונה גדולה
 קודם שיגיע עבודת יום הכפורים:
במה מחנכין אותו. הרי עבודת יום
 הכפורים שאחר התמיד צארבעה
 צגדים היא וזמה הוא ניכר שהוא
 כהן גדול מעולם והיכין י"א מהדיעות
 שתתא עבודת היום נעשית ככהן
 גדול: **בצבנט**. צבותן ג' צגדים
 עומן יש היכר לכהונה גדולה שאצבנטו
 של כהן גדול עבודת יוה"כ של צון
 הוא כדכתי' (ויקרא טו) ובצבנטו צד יחגור
 וזה עד עכשיו היה רגיל לעבוד צשל
 כלאים: **הניחא למ"ד אצטנו של כהן**
גדול. של כל ימות השנה היה של
 כלאים כדכתיב ואת האצנטו שש משור
 חילקת: **והו אצטנו של כהן הדיוט**. שאין
 חילוק בצבנטיהם איכה הכיירה ציוס

הכפורים

שאצבנטו של כהן גדול משמנה ציוס הכפורים
 להיות של צון: **אלא למאן דאמר**. לקמן אצטנו של כהן גדול
 צכל השנה לא זהו של הדיוט שההדיוט של צון נמלאו אצבנטיהם
 שזין ציוס הכפורים ומאי הכיירה כהונה גדולה איכה להאי: **אמר**
אזני. קודם שיתחיל עבודת היום שהוא צבנטיהם השזין שהדיוט
 לוצש שמונה צגדים ויהפוך צבנטיהם מאצברי התמיד
 צבנטיהם של צרול דקירוב עבודה היא שממהר להתעכל מחמת
 קודם לכן: **צ'נינורא**. צבנטיהם: **חייב מיטה**. משום והור

והא דכרכים

והא דכרכים והא דכפרים ודכרכים אין מטמא
 בנגעים והתניא (א) אחוזתכם אחוזתכם מטמאה
 בנגעים ואין ירושלים מטמאה בנגעים אמר
 ר' יהודה אני לא שמעתי אלא מקום מקדש
 בלבד הא בתי כנסיות ובתי מדרשות מטמאין
 בנגעים ואע"ג דכרכים נינהו אימא אמר רבי
 יהודה אני לא שמעתי אלא מקום מקדש
 בלבד הא בתי כנסיות ובתי מדרשות מטמאין
 בנגעים ואע"ג דכרכים נינהו רבי יהודה
 סבר ירושלים לא נתחלקה לשבטים ורבי יהודה
 דהני תנאי (ב) דתניא מה היה בחלקו של
 יהודה הר הבית הלשכות והעזרות ומה היה
 בחלקו של בנימין אולם והיכל ובית קדשי
 הקדשים (ג) ורצועה היתה יוצאה מחלקו של
 יהודה ונכנסת לחלקו של בנימין ובה היה
 מזבח בנוי ובנימין הצדיק היה מצטער עליה
 לבלעה בכל יום שנאמר (ח) חופף עליו כל היום
 לפיכך זכה בנימין הצדיק ונעשה אושפיון
 לגבורה שנאמר ובין כתפיו שכן והאי תנא
 סבר ירושלים לא נתחלקה לשבטים דתניא
 אין משכירין בתים בירושלים לפי שאינה
 שלהן ר' אלעזר בר (ד) (צדוק) אומר אף לא
 מטות לפיכך עורות קדשים בעלי אושפיוכין
 נוטלין אותן ברווח אמר אביי שמע מינה
 אורה ארעא למישבא איניש גולפא ומשאב
 לאושפיוה ודכפרים מי מטמא בנגעים
 והתניא לאחווה עד שיכבשו אותה כבשו
 אותה ולא חלקוה לשבטים חלקו לשבטים
 ולא חלקו לבית אבות חלקו לבית אבות
 ואין כל אחד מכיר את שלו מניין ת"ל (ו) **ובא**
אשר לו הבית מי שמויחד לו יצא אלו שאין
מיוחדין לו אלא מחוורתא כדשנין מעיקרא:
 ומתקינן לו כהן אחר: פשיטא אירע בו
 פסול קודם תמיד של שחר מחנכין אותו
 בתמיד של שחר אלא אירע בו פסול אחר
 תמיד של שחר במה מחנכין אותו אמר
 רב אדא בר אבהו באבנטו (ה) הניחא
 (ו) למאן דאמר אבנטו של כהן גדול זה
 הוא אבנטו של כהן הדיוט אלא למאן
 דאמר (ז) אבנטו של כהן גדול לא זהו
 אבנטו של כהן הדיוט מאי איכא למימר
 אמר אביי לובש שמונה ומהפך (ח) בצינורא
 וכדרב הונא (ט) דאמר רב הונא יזר שהפך
 בצינורא חייב מיתה ורב פפא אמר
 עבודתו

יהודה אמר

אני לא שמעתי אלא מקום מקדש בלבד וכלל זה יש כמו
 כן צמי כנסיות ומדרשות אס אימת דטעמא דת"ק הוי משום דירושלים
 קדושה לאכילת קדשים קלים ומעשר שני לא הוי ליה לר' יהודה למימר
 האי לישנא אלא מקום מקדש כיון דטעמא דת"ק נמי הוי משום דירושלים
 מקום מקדש היא להכי איצטרין למימר דפליגי צבילתא אחריתי:
 אלא
 ומלשכות אצל השטל דלמרינן דרבי
 יהודה אמר אני לא שמעתי אלא מקום מקדש בלבד וכלל זה יש כמו
 כן צמי כנסיות ומדרשות אס אימת דטעמא דת"ק הוי משום דירושלים
 קדושה לאכילת קדשים קלים ומעשר שני לא הוי ליה לר' יהודה למימר
 האי לישנא אלא מקום מקדש כיון דטעמא דת"ק נמי הוי משום דירושלים
 מקום מקדש היא להכי איצטרין למימר דפליגי צבילתא אחריתי:
 אלא
 ומלשכות אצל השטל דלמרינן דרבי
 יהודה אמר אני לא שמעתי אלא מקום מקדש בלבד וכלל זה יש כמו
 כן צמי כנסיות ומדרשות אס אימת דטעמא דת"ק הוי משום דירושלים
 קדושה לאכילת קדשים קלים ומעשר שני לא הוי ליה לר' יהודה למימר
 האי לישנא אלא מקום מקדש כיון דטעמא דת"ק נמי הוי משום דירושלים
 מקום מקדש היא להכי איצטרין למימר דפליגי צבילתא אחריתי:
 אלא
 ומלשכות אצל השטל דלמרינן דרבי

יהודה אמר

אני לא שמעתי אלא מקום מקדש בלבד וכלל זה יש כמו
 כן צמי כנסיות ומדרשות אס אימת דטעמא דת"ק הוי משום דירושלים
 קדושה לאכילת קדשים קלים ומעשר שני לא הוי ליה לר' יהודה למימר
 האי לישנא אלא מקום מקדש כיון דטעמא דת"ק נמי הוי משום דירושלים
 מקום מקדש היא להכי איצטרין למימר דפליגי צבילתא אחריתי:
 אלא
 ומלשכות אצל השטל דלמרינן דרבי
 יהודה אמר אני לא שמעתי אלא מקום מקדש בלבד וכלל זה יש כמו
 כן צמי כנסיות ומדרשות אס אימת דטעמא דת"ק הוי משום דירושלים
 קדושה לאכילת קדשים קלים ומעשר שני לא הוי ליה לר' יהודה למימר
 האי לישנא אלא מקום מקדש כיון דטעמא דת"ק נמי הוי משום דירושלים
 מקום מקדש היא להכי איצטרין למימר דפליגי צבילתא אחריתי:
 אלא
 ומלשכות אצל השטל דלמרינן דרבי

יהודה אמר

אני לא שמעתי אלא מקום מקדש בלבד וכלל זה יש כמו
 כן צמי כנסיות ומדרשות אס אימת דטעמא דת"ק הוי משום דירושלים
 קדושה לאכילת קדשים קלים ומעשר שני לא הוי ליה לר' יהודה למימר
 האי לישנא אלא מקום מקדש כיון דטעמא דת"ק נמי הוי משום דירושלים
 מקום מקדש היא להכי איצטרין למימר דפליגי צבילתא אחריתי:
 אלא
 ומלשכות אצל השטל דלמרינן דרבי
 יהודה אמר אני לא שמעתי אלא מקום מקדש בלבד וכלל זה יש כמו
 כן צמי כנסיות ומדרשות אס אימת דטעמא דת"ק הוי משום דירושלים
 קדושה לאכילת קדשים קלים ומעשר שני לא הוי ליה לר' יהודה למימר
 האי לישנא אלא מקום מקדש כיון דטעמא דת"ק נמי הוי משום דירושלים
 מקום מקדש היא להכי איצטרין למימר דפליגי צבילתא אחריתי:
 אלא
 ומלשכות אצל השטל דלמרינן דרבי

מב א ב מיי פ"ד
 מהלכות טומאת
 צרעת הלכה יא ופ"ו מהל'
 בית הבחירה הלכה יד
 ופ"ט מהל' רואה הל' ד:
 ג (מיי) פ"ו מהל' בית
 הבחירה הל' יד:
 מב ד מיי פ"ט מהלכות
 צרעת מקדש הלכה ד:

מוסף רש"י

ואין ירושלים מטמאה
 בנגעים. ללא אחוזה היא
 כדלמרינן לקמן דכירא
 ליה להאי תנא לא נתחלקה
 ירושלים לשבטים ולא פלגה
 בגולה לא ליהודה ולא
 לבנימין (מגילה כו). אני
 לא שמעתי. שלל היא
 מטמאה אלא מקום
 מקדש בלבד. משום
 צבית של קודש הוא, וגי
 נגעים ובה אשר לו הבית
 צעין, אלא ירושלים
 מטמאה בנגעים, דכר
 נתחלקה לשבטים ואחוזתכם
 קרינא ליה (א). אלא
 מקדש מקודש. (א) פ' מיי
 נכסיות משמע (שם). הר
 הבית. ככניסו מנד
 המזבח, כל מה שיש שם
 פניו קרוי הר הבית שאין
 לה שם אחר (שם).
 הלשכות. שמוך החיל,
 והעזרות. שלשמן עזרת
 נשים ועזרת ישראל שן אחת
 עשרה אמה ששטל רשאין
 לכנס לפנים מן השער,
 ואחריהם לזד מערב לזמרת
 הכהנים י"א אמה שצין
 דריסת רגלי ישראל למוצח
 החילין (שם). אולם
 והיכל. מנד מערב. עכשיו
 וזמר צביתם מקום המזבח
 ל"ב אמה וצין האולם
 והמוצח כ"ב אמה שלל
 פירש על מי הוא, חזר
 ופירש רצועה יואלה כו'
 למידן כאן רצועה זו צבדה
 ליהודה אצל צפונה של מוצח
 ודרומו ומערבו של בנימין,
 ובמסכת נחמין (נג):
 למרינן שאין ליהודה
 צבוחה הרצועה אלא
 ומדרשות מקום היסוד
 ולכן לא היה יסוד למרחו
 של מוצח (מגילה שם).
 ורצועה היתה יוצאה
 מחלקו של יהודה.
 לריומו של מוצח, שלקן
 של יהודה היה נחמין,
 כדתיבא מה היה בחלקו של
 יהודה הר הבית ככניסו
 והלשכות שבו והעזרות,
 עזרת נשים כולה ועזרת
 ישראל, שנים ועשרים אמה
 של מקום דריסת רגלי
 הכהנים ומקום דריסת
 רגלי ישראל מיקרו עזרות,
 מנאל חלקו של יהודה
 צבוחה מוצח וצבדו לדרום
 והמוצח אולם בחלקו אמה
 צבוחה, אלא שללד קין
 צבוחה צפונות היה כלה
 חלקו של יהודה אמה אמה
 צבוחה מן הקין אמה
 והרצועה היתה יואלה
 צבוחה המזבח ונכנסת
 בחלקו של בנימין, שממקום
 דהריקו ומערבו היה חלקו
 של בנימין, אלא שרצועה זו
 היתה ליהודה צבא צבוח
 חלקו של בנימין צבוחו של
 מוצח ומוצח אולם צה אמה
 והוא אמה שהיה כניסת
 היסוד ראוי להיות צה,
 כדלמר מר (מדות פ"ג
 מ"א) עלה אמה וכגא אמה

יהודה אמר

אני לא שמעתי אלא מקום מקדש בלבד וכלל זה יש כמו
 כן צמי כנסיות ומדרשות אס אימת דטעמא דת"ק הוי משום דירושלים
 קדושה לאכילת קדשים קלים ומעשר שני לא הוי ליה לר' יהודה למימר
 האי לישנא אלא מקום מקדש כיון דטעמא דת"ק נמי הוי משום דירושלים
 מקום מקדש היא להכי איצטרין למימר דפליגי צבילתא אחריתי:
 אלא
 ומלשכות אצל השטל דלמרינן דרבי
 יהודה אמר אני לא שמעתי אלא מקום מקדש בלבד וכלל זה יש כמו
 כן צמי כנסיות ומדרשות אס אימת דטעמא דת"ק הוי משום דירושלים
 קדושה לאכילת קדשים קלים ומעשר שני לא הוי ליה לר' יהודה למימר
 האי לישנא אלא מקום מקדש כיון דטעמא דת"ק נמי הוי משום דירושלים
 מקום מקדש היא להכי איצטרין למימר דפליגי צבילתא אחריתי:
 אלא
 ומלשכות אצל השטל דלמרינן דרבי
 יהודה אמר אני לא שמעתי אלא מקום מקדש בלבד וכלל זה יש כמו
 כן צמי כנסיות ומדרשות אס אימת דטעמא דת"ק הוי משום דירושלים
 קדושה לאכילת קדשים קלים ומעשר שני לא הוי ליה לר' יהודה למימר
 האי לישנא אלא מקום מקדש כיון דטעמא דת"ק נמי הוי משום דירושלים
 מקום מקדש היא להכי איצטרין למימר דפליגי צבילתא אחריתי:
 אלא
 ומלשכות אצל השטל דלמרינן דרבי

יהודה אמר

אני לא שמעתי אלא מקום מקדש בלבד וכלל זה יש כמו
 כן צמי כנסיות ומדרשות אס אימת דטעמא דת"ק הוי משום דירושלים
 קדושה לאכילת קדשים קלים ומעשר שני לא הוי ליה לר' יהודה למימר
 האי לישנא אלא מקום מקדש כיון דטעמא דת"ק נמי הוי משום דירושלים
 מקום מקדש היא להכי איצטרין למימר דפליגי צבילתא אחריתי:
 אלא
 ומלשכות אצל השטל דלמרינן דרבי
 יהודה אמר אני לא שמעתי אלא מקום מקדש בלבד וכלל זה יש כמו
 כן צמי כנסיות ומדרשות אס אימת דטעמא דת"ק הוי משום דירושלים
 קדושה לאכילת קדשים קלים ומעשר שני לא הוי ליה לר' יהודה למימר
 האי לישנא אלא מקום מקדש כיון דטעמא דת"ק נמי הוי משום דירושלים
 מקום מקדש היא להכי איצטרין למימר דפליגי צבילתא אחריתי:
 אלא
 ומלשכות אצל השטל דלמרינן דרבי

יהודה אמר

אני לא שמעתי אלא מקום מקדש בלבד וכלל זה יש כמו
 כן צמי כנסיות ומדרשות אס אימת דטעמא דת"ק הוי משום דירושלים
 קדושה לאכילת קדשים קלים ומעשר שני לא הוי ליה לר' יהודה למימר
 האי לישנא אלא מקום מקדש כיון דטעמא דת"ק נמי הוי משום דירושלים
 מקום מקדש היא להכי איצטרין למימר דפליגי צבילתא אחריתי:
 אלא
 ומלשכות אצל השטל דלמרינן דרבי
 יהודה אמר אני לא שמעתי אלא מקום מקדש בלבד וכלל זה יש כמו
 כן צמי כנסיות ומדרשות אס אימת דטעמא דת"ק הוי משום דירושלים
 קדושה לאכילת קדשים קלים ומעשר שני לא הוי ליה לר' יהודה למימר
 האי לישנא אלא מקום מקדש כיון דטעמא דת"ק נמי הוי משום דירושלים
 מקום מקדש היא להכי איצטרין למימר דפליגי צבילתא אחריתי:
 אלא
 ומלשכות אצל השטל דלמרינן דרבי

יהודה אמר

אני לא שמעתי אלא מקום מקדש בלבד וכלל זה יש כמו
 כן צמי כנסיות ומדרשות אס אימת דטעמא דת"ק הוי משום דירושלים
 קדושה לאכילת קדשים קלים ומעשר שני לא הוי ליה לר' יהודה למימר
 האי לישנא אלא מקום מקדש כיון דטעמא דת"ק נמי הוי משום דירושלים
 מקום מקדש היא להכי איצטרין למימר דפליגי צבילתא אחריתי:
 אלא
 ומלשכות אצל השטל דלמרינן דרבי

(א) וכן הביאו המוס' פי' זה נשם רבנו צבנטיה ד"ד ע"ב ד"ה צינורא ח"ל שם ור"ח פי' צינורא עני טורא.

תוס' ישנים

שקובר המקשה טעם דרבי יהודה משום דילנא אלו שהן קדש, הלא לא היה ידע האי גורא. מה היה בחלקו של יהודה כו'. וא"ת
 מיקשי מהכא למאן דלמרינן כנסתין פרק חלק [א] וכן חולקין עיר לשי צבנטיה דלילו ירושלים מחלקה לשבט יהודה ובנימין.
 י"ל דע"פ הדיוט היה כן דגמירי דטהודרין בחלקו של יהודה וזכירה בחלקו של בנימין והיה להם להיות כמקום או ליה. א"ת א"ת
 צבוחה. פירש ה"ר יוסף לפי שמקום צבוחה אינו שלם. ולפי זה שמענו דה"ה שאר תשמישין כעין מיטות. יצאו א"ו שאין מיוחדין
 א"ו. ופליגי אצבנטיהם לנעלין דלמרינן צבית השומפין צבוחה. פי' נמי שאני האל דלד נמכר חלקם מעולם. במה חובטין אותו כו'.
 דלד צמי למימר בשמן המשחה ממנכין אותו, שהרי צבית שני לא היה שמן המשחה שהרי יאשרו גנוז.

יהודה אמר

אני לא שמעתי אלא מקום מקדש בלבד וכלל זה יש כמו
 כן צמי כנסיות ומדרשות אס אימת דטעמא דת"ק הוי משום דירושלים
 קדושה לאכילת קדשים קלים ומעשר שני לא הוי ליה לר' יהודה למימר
 האי לישנא אלא מקום מקדש כיון דטעמא דת"ק נמי הוי משום דירושלים
 מקום מקדש היא להכי איצטרין למימר דפליגי צבילתא אחריתי:
 אלא
 ומלשכות אצל השטל דלמרינן דרבי